Sest lonks enne sööma ei wõi keegi laita, aga noor laps kõrtsi tuas — see on üks innetu pilt. Seal on ju kõigepahema inimesel õigus sisseastuda ja tühja jutu lorida, see on kõige wähämast keeldud; koguni riiu, sõimamise ja peksmise eest ei saa hoida, olgu kõrtsirahwas ehk kaa isi anusad inimesed. Küsime — tohib üks õrna tundmistega lapsuke, nagu naad esimeste aastades tõeste on — tohib ta sähärdust hullustuse mõllu ja jahti pealt waadata? Wõib ta seda, ilma unustamatta, mis ta näinud ja kuulnud. Ei, ta jutustab kõik takka järäle, katsub kaa kõik wigurid ja tembud järäl teha ja waenlasel on korda läinud jälle üht nisupõldu umbrohuga ärarikkuda. Seepärast — laps ei tohi aimatagi, et sähärdusi hullustusi maa peal olemas ongi. Aga mõtleb ehk mõni: Oh mis selle silmapilkmise pealtwaatamisest kahju wõib tulla! Ärgu seda keegi arwaku, laps paneb kõik tähäle, ja kuidas ütleb üks tark: Hea asja õppimine on raske, kurja asja unustamine aga weel raskem. Ja see tähändab seda, et kui kuri kord inimese külge hakkand, siis patutõbi lähäb ikka suuremaks ja saadab inimest pitkema ehk lühema aja sees hoopis hukka. Lapsed aga on nagu õrnad taimekesed, keda wali tuuleke peagi otsa teeb. Wiimane paha sõna ehk tegu jäeb

lapse meelde, ta mõtleb nende peale, hakkab neid eneses sigitama ja et kurat käppa saaks, on t'al wäike sõrme otsuke juba peus. Sest mitte üksi, et laps enne kõik paha mõtlematta järäl lorab ja teeb, muidugi naerupärast — ei, ta hakkab lõppeks kõik alwa rääkimist ja tegu kaa weel armastama ja sell kombel ta rojastab sellega oma süüta olemist ja kaswab koguni patu muda sisse, kuhu wiimaks kaa ärauppub. Pahad sõnad rikkuwad häid kombeid, ütleb kaa kiri ja need pahad kõned ja teud on see wali tuul, mis õrna lapse tundmist waewawad ja tema süüta olemist ärarikkuwad. Kui nii mittu kurjategijast, kes wiimaks hukka on mõistetud, on ühest ainumast halbist sõnast juurt wõtnud oma paha elule ja kurja ettewõtmistele. See oli õnnetuseks antud! krääksuwad seal äbausklikud kaardimoorid, ehk ka: Eks patt ole juba lapse sees sündimisest saadik, jälle teine armas ütlemine. Tõsi küll, patune on laps küll, aga see juures ikka ilmasüüta, ja et ta ilmasüütaks jäeb, see on lastewanemate ja muu lastekaswatajatte mureks jäetud Jumalast, kes Jeesuses meile ütleb: Katske, et teie ühte neist pisukestest ei pahanda. Sest kes ühte neist pahandab, sell' oleks parem, et talle peaks weskikiwi kaela poodama ja ära-